

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXX. évfolyam 9. szám

2020. szeptember

Az Úr angyala... megérintette (Illést), és ezt mondta: kelj föl, mert erőd felett álló út áll előtted! (1Kir 19,7)

A 18. fejezetben átélt hatalmas idegi és lelki harc után látjuk Illés prófétát a pusztában, ahová Jezabel királyné boszszúja elől futott szolgájával. Őt hátrahagyva még vagy 35-40 kilométert gyalogolt, hogy egyedül maradjon. A rekettyebokor alá ülve kimondta a végzetes szót: Elég most már, Uram! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Elég – éppen elég, untig elég, nagyon elég, szinte kibírhatatlan... Nagy a teher, amit rám raktál. Mi az eredménye a nép felkiáltásának: „Az Úr az Isten!” Semmi hatása, hacsak az életveszélyem nem. Elődeim sem értek célt, haszontalan volt, amit csináltunk. Jobb meghalni is, mint tovább élni ezzel a tudattal! Aztán a kimerültségtől elaludt.

Egy angyal érintésére ébredt, „Kelj föl, egyél!” A lángos és korsó víz jólesett, aztán megint elaludt. Az angyal újra ébresztette és az „erő feletti” úthoz szükséges étkezésre biztatta. Mire kérdés nélkül útnak indult és negyven napig gyalogolt a Hórebig, a Sinai hegyig (2Móz 34, 28), ahol Izráel a törvényt kapta. Egy barlangban elaludt, majd hajnalban kapta a kérdést: „Mit csinálsz itt, Illés?” Megnyílt a zsilip és kiömlött a panasz, buzgólkodtam, szövetséged mégis megtapodva, oltáraid lerombolva, prófétáidat meggyilkolták, egyedül maradtam, halálra keresnek. (Egyedül? És

a 200 próféta, akiket Óbadjához elrejtett... 18,4., 13?) Erről a kimerült próféta elfeledkezett. Nyílt színre vitte Isten Illést, és bemutatta a természeti jelenségeket, amelyekben azonban nem volt jelen. Ezután halk és szelíd hangot hallott: Ez előtt befedte arcát, és megint hallja: mit csinálsz itt Illés? Megindul újra a panaszáradat... elhagyták..., lerombolták... megölték... engem is...!

Isten hallja ugyan a panaszt, de úgy gyógyít, hogy megbízást ad: Menj, ismét kelj útra, Damaskusban Hazáel Arám királyává, Jéhut Izráel királyává, Elizeust pedig magad helyett prófétává kend fel, elmondom mit fognak tenni, de nem kell végig nézned az eseményeket, mint a vihart a hegytetőn. Te indítod el az igazságtétel sorozatát, de annak terhe már nem lesz a tiéd. Isten bizalmat szavaz Illésnek, hogy szolgálatában részt vegyen, és felhasználja az események alakításában. Nincs kioktatás, hibakeresés. Jó fél évezreddel később Jézus Krisztussal együtt jelenik meg Illés, Mózes társaságában a megdicsőülés hegyén. De hallgatni Jézusra kell!!! (Mk 9, 3-10)

Néhány üzenet és tanulság a történetből:

1. *Isten megengedi, hogy az övéi elfáradjanak, és – akár – életuntak legyenek, de akkor is gondoskodik róluk.*
2. *Az Isten hegyénél (Golgota) találkozik az övéivel, meghallgatja, megbízza, ha kell, rehabilitálja őket.*

3. *Az ítélet a gonoszság cselekvőinek jussa, a "halk és szelíd hang" Isten gyermekeinek kincse! Jó Isten szeretetében élni, ami biztonságot, kegyelmet, áldást és életet jelent az övéinek.*

Kiss Emil

ELVESZÍTHETETLEN ÖRÖM

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen sok öröm van, elveszíthetetlen.

Van öröm, amely mindörökre tart, nem árt neki szó, se tűz, se kard, se fagy, se szélvész, átok vagy nyomor mitől a világ oly sokszor komor.

Van öröm, amely soha nem apad, s ez az öröm: add másoknak magad! Míg élsz, magadat mindig adhatod, Adj szót, vigaszt, ha van, falatot, derűt, tudást, vagy békítő kezet, mindez Tiéd! Vesd másba s nézheted hogy nő vetésed, hozva dús kalászt, s meggazdagítva lelked asztalát.

Csoda történik: minél többet adsz, Te magad annál gazdagabb maradsz...

Bódás János

Istenben hinni csak az ember képes

Nem a testünk, nem is csúcsragadozó lényünk, sem szerszámkészítő képességünk tesz emberré minket, hanem kizárólag az, hogy hinni tudunk a hatalmas Istenben. Amit Ady Endre a 109-ik zsoltár 23. versével az Istenhez hanyatló árnyék című költeményében fejez ki. „Mert csak Tenéked van erőd... Nem szabad hinni senki másban.” Viszont fel kell vetnünk a kérdést: Élünk-e a hit

Istentől kapott képességével? Komoly felelősség terheli ezen a téren a lelkeseket és a sokféleképpen nevezett egyházi vezetőket. Sajnos, de a nem hivatásos igehirdetők régebben nagyon vonzó beszédei is egyre kilúgozottabbak. Nincs bennük **evangéliumi töltet**. A szórakoztatás felé hajló általános trendbe inkább illeszkednek a „jópofáskodás”, a légből kapott, sületlen illusztrációk és viccek.

Az alkalmi szónoklatok, felszólalások ellentmondásos magyarázatokat terjesztenek. Mivel sem az elmondó nem gyakorol önkontrollt, de a hallgatóság sem képes megkülönböztetni a hitetést, a tudatos félrevezetést, a rábeszélést a jószándékú bizonyágtételtől, az újdonságok gyorsan elvégzik romboló terveiket. Emiatt van, hogy ismételen félrevezethetők a gyülekezet tagjai, ahogy mondani szoktuk, „bedőlnek” minden hangzatos trükknek. Visszatérő periódusokkal a szakadások újra gerjednek. A kellő tapasztalat híján a lelkiismeretlen felforgatók képesek olyan irányokba terelgetni tömegeket, hogy jóhiszemű társaink újra és újra járatlan utakra tévelyedjenek.

Mindezek ellenére az ember képes Isten részleges megismerésére. A teológia csak annyiban autentikus Istenről szóló tudomány, amennyire a Szentírásra támaszkodik. A Szentírás megismerése azonban nem csak kognitív, vagyis nem kizárólag tanulással sajátítható el. A még említésre kerülő német protestáns teológus, Heinz F. B. Zahrnt nézete a személyes Isten-hitről itt is felvetődik. Az Isten-élmény a legnagyobb tapasztalat, és miközben életünk során sok „ellenérvbe” ütközünk, viták sorozatán át, a hívő ember zaklatott istenkeresése egyszer mégis megnyugszik. Élmény ez, és vannak olyanok, akik csodálkoz-

nak Isten döntésén, hogy kiválasztotta őket. Nem értik, miként méltatta őket a szerető, bűnbocsátó Atya ilyen csodálatos kegyelemre. Bátorítás céljából elmondhatok két örvendetes tapasztalatot: Volt olyan vitapartnerem, aki hevesen harcolt jó ideig, és váratlanul megfordult egyik napról a másikra. Az ember változtathatja véleményét. Magam is így nyertem személyes hitbeli tapasztalatot és szolgálati elhívást már kora ifjú éveimben.

Karl Behle: Hoffnung, Berlin 2012.

Babits Mihály, Ádáz kutyám c. verse 1925-ben jelent meg először a Sziget és a tenger c. kötetében.

Szebeni Olivér: Küzdelem a hitért. Budapest, 2010. A vallásos hit kizárólag emberi tulajdonság. 18-21. old.

Szebeni Olivér

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Ifi záró

Az elmúlt hónapokban ismert körülmények miatt nem volt lehetőségünk személyes találkozásokra, a szokásos, alagsorban megtartott ifikre, közös vacsorára vagy filmes estre, dicsőítő dalok éneklésére.

Mégis, nagyon jó volt megtapasztalni azt, hogy alternatív módot tudtunk találni a beszélgetésre, Isten igéjéről való közös elmélkedésre, közösségépítésre. Péntek esténként Zoom-on jelentkeztünk be, s annak ellenére, hogy közvetett volt, nagyon tartalmasan telt az a néhány óra, amit így együtt tudtunk lenni. Június vége fele megtartottuk az ifizárót, hála érte Istennek, immár személyesen volt lehetőségünk együtt eltölteni egy nagyon kellemes és

hangulatos estét, közös vacsorával, Isten igéjével, egymással. A hosszú bezártság után felüdülés volt igazán ott lenni és együtt beszélgetni, énekelni. Hála volt a szívemben Isten felé, hogy sort tudtunk keríteni az ifizáróra – bizonyos szabályokat betartva – de újra érezhettük a közösség építő szerepét, melynek lényege az elmúlt hónapokban még inkább felértékelődött. Erre az alkalomra Liptai Gábor hozott nekünk néhány gondolatot, ami megfogalmazódott benne az Ige kapcsán. Elgondolkodtam azon, amit mondott, s valóban, az elmúlt, nehezebb, egymástól elkülönített időben is kerestük a lehetőségeket a találkozásra. Néha csak felhívtuk egymást, hogy közösen imádkozzunk, vagy a másik hogylétéről érdeklődjünk; minden ilyen alkalom közelebb hozott minket, köszönhetően Isten közösséget összetartó erejének és hatalmas szeretetének.

„Aki hallgatja szavamat, és tettekre is váltja, az okos emberekhez hasonlít, aki sziklára építette házát. Szakadt a zápor és ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja.” (Máté 7:24-25)

Ágoston Vivien

Tahi gyerektábor beszámoló

A Tahis hetünk a körül forgott, hogy hogyan is tudunk szuperhősökké válni. A szuperhős képző laboratóriumot Boros Dávid vezette, ő készítette fel minket, hogy hogyan is válhatunk szuperhősökké. Azt el kell mondanom, hogy nagyon jó volt az emberanyag, mindenkinek rendelkezett szuperhős képességek-

kel, úgyhogy Dávidnak nem volt nehéz dolga. Egy feladatunk volt, hogy ezeket a képességeinket magasabb szintre emeljük. Ami jó hír volt mindannyiunk számára, hogy nem Marveles értelemben vett superképességekre volt szükségünk. Nem kellett pajzsot cipelnünk és dobálnunk, no meg furcsa maszkot felvennünk. Nem kellett repülő páncélt építenünk milliónyi pénzért, hogy aztán egyszer csak repkedés közben lezuhanjunk, arról nem is beszélve, hogy izzadjunk benne. És nem kellett átvátoznunk furcsa zöld lénné, olyanná, aki még rendesen beszélni sem tud, csak artikulálatlanul üvöltözni. Semmi extra képesség nem kellett ahhoz, hogy mi is superhősökké válhassunk. Bibliái értelemben vett superhősökké. Csak fejlesztenünk kellett a már meglévő képességeinket. Azt, hogy halljunk. Meghalljuk, hogy ha Isten szól hozzánk. Hogy szolgálatkészek legyünk. Ne csak az elvárható minimumot tegyük meg, hanem azon felül is. Hogy bölcssek legyünk. De ne csak a magunk esze szerint, hanem, ha lehetséges Isten szerinti bölcsesség legyen bennünk. Hogy ne féljünk. Ne féljünk beszélni az evangéliumról, a hitünkről. Hogy bátrak legyünk. De ne bízzuk el magunkat, hanem

Fotó: Szilágyi Anna

adjunk hálát azért, hogy Isten mellettünk van még az életveszélyes helyze-

tekben is. Ami különlegessége volt a superhős képzőnek, hogy ezeket a képességeket ki is próbálhattuk, de nem ám szimulátorban, hanem élőben! Ki próbálhattuk, hogy hogyan működnek lubickolás, kézműveskedés, focizás, vízicsúszdázás, számháborúzás, dunai hajózás, íjászkodás, csocsózás, ping-pongozás, nyomkeresőzés és a nyári Mikulás látogatása közben. És ami különlegessége volt a képzésnek, hogy nem csak a felsorolt képességekben fejlődünk, hanem a megbocsátásban, szeretetben, jókedvben, vidámságban is. Különleges hét volt! Örömmel fogunk rá visszagondolni!

Szomor Tamás

Innen – onnan

SZERETETBŐL FAKADÓ SEBHELYEK

Néhány éve egy forró nyári napon Dél Floridában egy kisfiú úgy döntött, úszik egyet a házuk mögötti kis tóban. Sietve, hogy minél hamarabb a hűvös vízbe ugorhasson, kiszaladt a hátsó ajtón, maga mögött hagyva cipőt, zoknit és inget, ahogy futott. Repült a vízbe, nem vette észre, hogy amint ő úszik a tó közepe felé, egy aligátor épp a part felé úszott. Apja, aki a kertben dolgozott, észrevette, hogy a kettő egyre közelebb és közelebb kerül egymáshoz.

Rémülten rohant a vízhez, kiabálva a fiának, amilyen hangosan csak bírt. Apja hangját hallva a kisfiút aggodás fogta el, gyorsan megfordult és a part felé úszott apjához. De már túl késő volt. Amint elérte apját, az aligátor is elérte őt.

A partról az apa megragadta kisfiát a karjától pont abban a pillanatban, ami-

kor az aligátor annak lábait ragadta meg.

Ez egy hihetetlen huzavonához vezetett a kettejük közt. Az aligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyes volt ahhoz, hogy elengedje a fiát. Egy gazda épp arra vezetett, és a sikoltozásukat hallva, autójától odarohant, célzott és lelőtte az aligátort. Rendkívüli módon több hetes kórházi tartózkodás után a kisfiú életben maradt. A lábát hatalmas sebhelyek torzították az állat erőszakos támadása révén. És a karján mély karmolások voltak, ahol apja körmei húsába vájtak a kétségbeesett erőfeszítésben, hogy megtartsa az ő szeretett fiát.

Az a riporter az újságtól, aki a borzalmas események után elsőként készített riportot a fiúval, megkérdezte, hogy láthatná-e a fiú sebhelyeit. A fiú felhúzta nadrágszárát és utána büszkén így szólt: – De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak rajtuk. Azért vannak, mert Apám nem engedett el!

Közreadta: H. A.

TIZENNÉGY LÉPCSŐ

Életem 1904-ben, egy derült, hideg novemberi napon kezdődött, amikor egy farmercsalád nyolc gyermeke közül hatodikként világra jöttem. Apám tizenöt éves koromban meghalt, s keményen kellett küzdenünk a megélhetésért. Anyám otthon maradt, főzött ránk – krumplit ettünk, babot, némi zöldféléket, meg kukoricakenyeret –, mi többiek pedig dolgoztunk amit lehetett, hogy legalább pár fillért keressünk. Felnőttünk, testvéreim megházasodtak, csak egyik nővéremmel maradtunk édesanyám mellett, aki élete alkonyán megbénult, és hetven éves

kora előtt meghalt. Nővérem hamarosan férjhez ment, majd egy éven belül magam is megnősültem. Akkor kezdtem élvezni az életemet. Boldog voltam, makk egészséges és kiváló sportoló. Feleségem két tündéri kislánnyal ajándékozott meg. Jó állást kaptam, szép otthont teremtettünk magunknak San Carlosban.

Az élet olyan volt, mint egy szép álmom. Aztán az álmom véget ért. Mozgató idegeimet lassan kifejlődő betegség támadta meg. Először a jobb karomban, lábamban jelentkezett, majd áttért a másik oldalra is. Így folytatódott az életem. Betegségem ellenére is – különleges kezelőszervekkel ellátott – kocsival jártam dolgozni. A lehetőségekhez képest megőriztem fizikai kondíciómot és optimizmusomat, mégpedig tizennégy lépcső miatt. Szinteltolós épületben laktunk, a garázstól a konyháig összesen tizennégy lépcső vezetett. Ez a tizennégy lépcső lett a mércém, mely az élet folytatására ösztökélt. Így hát továbbra is dolgoztam, továbbra is lépcsőt másztam. Telt-múlt az idő, a lányok főiskolára mentek, aztán férjhez, mi pedig kettesben maradtunk gyönyörű, tizennégy lépcsős házunkban. Ahogy csigalassúsággal, meg-megállva vonszoltam fel magam a lépcsőfokokon, gondolataim visszaszálltak azokba az évekbe, amikor még sportoltam, túráztam, futottam. Most meg alig bírtam felvergődni néhány lépcsőn. Ahogy öregedtem, egyre reményvesztettebbé, meg keseredettebbé váltam. Kilenc éve cipeltem keresztmet, és cipeltem volna tovább mindaddig, míg meg tudom mászni azt a tizennégy lépcsőt. Nem törődtem Pál első korinthusi levelének vigasztaló szavaival (15:52) "Egyszerre, egy szempil-

lantás alatt...elváltozunk."

Aztán 1971 augusztusában amikor reggel elindultam otthonról a szokásosnál is keservesebben jutottam le a lépcsőkön. Esett, mikor befejeztem a munkát. Zuhogó eső és meg-megújuló viharos szél közben vezettem a gyér forgalmú utakon. Hirtelen megrándult kezemben a kormány, s a kocsí vadul kifordult jobbra. Ugyanakkor meghal-lottam a durrdefekt ijesztő hangját. Nehezen sikerült megállítanom az autót, s ott gubbasztottam letaglózva. Nem tudok kereket cserélni! Képtelen vagyok rá!

Azt gondoltam, valaki lehet, hogy megáll segíteni! Aztán lassan előre haladva a bekötőútnál láttam egy kis házat. Bekanyarodtam, s megnyomtam a dudát. Nyílt az ajtó, egy kislány kukucskált rám a küszöbről. Letekerem az ablakot, s odakiáltottam neki, hogy kilyukadt az egyik gumim, kereket kéne cserélnem, de én nem boldogulok vele, mivel mankóval járok. A gyerek bement a házba, s egy férfival tért vissza, aki barátságosan üdvözölt. A munka lassúnak tűnt, hátulról fémes csörömpölés után a kislány hangja hallatszott: – Tessék nagyapa, itt az emelő! Ezután hosszas zörgés, rázkódás következett, majd elkészültek. Munkájukat meg akartam fizetni a hajlott hátú, idős férfinak, aki nem fogadta el a honoráriumot. A kislány közelebb lépett és csöndesen így szólt: – Nagypapa nem lát. Mintha megfagyott volna a levegő. Elöntött a szégyen... Mialatt én kényelmesen üldögéltem a kocsiban, ők kereket cseréltek nekem, esőben, szélben. Isten áldását kértem a világtalan férfira és unokájára. Mélyen megrázva, megalázott lélekkel hajtottam el.

"Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény és ezt tanítják a próféták" (Máté 7,12) Most már nem csak tizen-négy lépcsőt igyekszem megmászni nap nap után, hanem a magam módján segíteni próbálok másoknak is. Egyszer talán kereket cserélek egy vak autósna – olyan vaknak, amilyen én voltam.

Közreadta: H. A.

Gondolatok

- "Én vagyok a jó pásztor, és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim." (Jn. 10:14)
- Az igazi kincset nem keresni, hanem észrevenni kell, és akkor lesz a Te igazi kincsed, ha vigyázol rá és méltó helyet tudsz neki biztosítani a szívedben.
- Nagyon gyorsan észrevesszük és latolgatjuk, amit másoktól elszenvedünk, de hogy mennyit túrne másoktólünk, arra nem figyelünk. (Kempis Tamás)
- Mindenki a maga életének belső építésze. (Ruby Wax)
- Az igazság szeretete abban nyilvánul meg, hogy valaki mindenütt feltalálni és megbecsülni tudja a jót. (Goethe)
- "Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr tervei valósulnak meg." (Péld. 19:21)

Gyerekszáj

A családi összejövétel kezdeti szakaszában a társaság túlnyomó része már kint volt a napfényes teraszon, míg a dédnagymama magányosan várakozott a szoba hűvösében.

Ekkor a másfél éves dédunokája oda totyogott hozzá, megfogta a kezét, és "dédi, gye gye!" invitálással kivezette a többiekhez, ahol megállt vele egy üres karosszék előtt, s "csü csü" felszólítással beleültette. Ezt követően, mint aki jól végezte dolgát, visszatért a játékaihoz.

Közreadta: H. A.

Aki elköltözött közülünk

**Vékony József,
1937 – 2020**

1937. március 15-én született Jármiban, Szabolcs megyében, ötödik gyerekként.

Már fiatalon dolgoznia kellett, a helyi TSZ-ben kapott munkát, ahol becsülték szorgalmáért, segítőkészségéért.

Katona éveinek letöltése után Budapestre költözött és a Gázgyárban helyezkedett el, ahol kitanulta a darukezelést, majd a műanyag hegesztést. Része volt annak, hogy sok családhoz eljusson a vezetékes gáz. Főnökei, kollégái szerették, elismerték, hálásan emlékeznek megbízható munkájára. 1966-ban feleségül vette Bíró Ildikót, akivel már Budapesten ismerkedett össze. Házaságkötésük a József utcai baptista

gyülekezetben volt, Oláh Lajos lelkipásztor imádkozott értük.

Kezdetben szerény körülmények között laktak, amire így emlékezett vissza: „Olyan hideg volt az albérletnek használt mosókonyhában, hogy mire munka után hazaértünk, a lavórba befagyott a víz.” 1970-ben sikerült saját lakást venniük Zuglóban. Ezután megszületett két gyermekük: Ildikó 1971-ben, majd Szilárd 1977-ben. A József utcai baptista gyülekezetbe jártak, Oláh Lajos, majd leghosszabban Dobner Béla lelkipásztor ideje alatt. A Révész László lelkipásztor vezette törekvők óráját is szorgalmasan látogatta. A nyugdíjas délutánokat nagyon szerette, szívesen járt az alkalmakra évek óta. Mindig aktív életet élt, amikor lehetett, túlórákat vállalt, hogy előbbre jusson a családja.

Tahiban telket vettek, hogy a jó levegőn elmúljon az asztmám, és meg is gyógyultam. Többen is akkor építkeztek, akikhez sokat ment segíteni, amit vissza is kapott, amikor ő építkezett és neki volt szüksége segítségre.

Nagyon szeretett Tahiban kertészkedni, és a kert, a növények iránti szeretetét gyermekeinek is továbbadta. Az utolsó pillanatig tevékenykedett, még idős korában is barkácsolt és gondozta a kertet. Mindig segítőkész volt. Hacsak megkérdeztem tőle: „Apukám, honnan vehetnék paradicsomkarót?”, már ment is, és faragta a fát. Ha valamit nem jól csináltam, akár gyerekként, akár felnőttként, nem szidott le, csak halkán mondta, hogy ő ezt így vagy úgy csinálná.

Három unokája született: Laura, Krisztof és Fanni. Laurával és Kriszóffal sok időt töltött, ment értük az óvodába, iskolába. Ha bementek egy kisboltba ha-

zafelé, vagy Tahiban vásároltak, nem azt mondta nekik, hogy „Ne nyúljatok semmihez!”, hanem hogy „Választhatok magatoknak egy dolgot!”.

Nagy öröm, hogy Fanni, Szilárd kislánya születését is megélte, és még dajkálta, játszott, mókázott vele. Bárcsak láthatta volna felcseperedni, bárcsak Fanninak is lehetett volna még Papója! Mert csak így hívtuk: Papó. Sok betegségen esett át, de eddig mindig felgyógyult.

Kb. 12 éve szívinfarktus után gyalog ment be a kórházba, a doktornő a lépcsőtől fordult vissza hozzá, mert észrevette, hogy azonnali segítségre van szüksége. Életmentő bypass műtétet végeztek el rajta.

5 éve csípőprotézist kapott, miután már 1,5-2 évig alig bírt járni.

2 éve tavasszal pont a születésnapja előtt pacemakert ültettek be a mellkasába, ami segítette a szívét, és további ajándék éveket adott neki.

Most a veseműtét, és az utána kialakult tályog miatti újabb műtét már túl sok volt neki. Az orvosok mindent megtettek érte, de a legyengült szervezete már nem tudott újra indulni. Hiszem, hogy most jó helyen van, ahol már nincs sem betegség, sem fájdalom, és hogy majd egy napon újra találkozunk.

Addig szívünkben őrizzük a sok szép emléket Róla, és újra meséljük gyermekeinknek.

Kádárné Vékony Ildikó

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje Sebők Györgyné
Hetzke József Stubnya Tiborné

Huszta Tiborné Szabó Mária
Juhász Gyuláné Szikszai Lajosné
Kovács László és neje Szűcs Borbála
Németh Györgyné Tóth Mihály (és lánya Mirella)
Puskás Zoltán és neje Verik Lajosné
Ráduly Emil és neje Vékony Józsefné
Rumbold Gyula Vida Sándorné

"Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat."

Zsoltár: 6:10

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál megtalálható.

**Budapest József Utcai
Baptista Gyülekezet**

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

*„Folyóirat” rovatban is olvasható
újságunk!*

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

du. nincs istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliára

Mindenkit szeretettel várunk!

**Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja
missziós szolgálatokra felszabadítva**